

El campanar

(ALDC, III, L 30. El campanar)

El mot més estès, i únic admès com a normatiu, *campanar*, és un der. de *campana*, general a tot el domini (veg. ALDC, III, L 29) (< llat. tardà (VASA) CAMPANA ‘recipients de Campània’, regió d’on provenia el bronze de millor qualitat); el mot llatí va substituir l’anterior *cloca*, d’origen cèltic, que havia estat portat al continent europeu pels monjos irlandesos (cf. fr. *cloche*); igualment el der. *campanar* va ocupar el lloc de *cloquer*, der. de *cloca* (veg. *carrer del cloquer* a Vic), i de *seny*, der. de SIGNUM ‘campana’ ja en llat. vg. del s. VI (veg. ant. *mestre de senys* ‘fabricant de

campanes’, *seny de les hores* ‘campana que tocava les hores’); *campanar* és format de *campana* més el sufix *-ar* (< llat. *-ARE*) ‘lloc on hi ha’ (cf. *codolar*), que ha estat substituït per *-al*, del mateix valor, en *campanal*, afi a l’arag.; la var. *campanil* 85, amb el sufix *-il* (< llat. *-ILE*), més que un manlleu a l’it. *campanile* (DCVB), podria ser un supervivent del llat. medieval *campanile*. *Torre del campanar* 187, o simplement *torre* 139, fa referència a la configuració turriforme del campanar. *Campanari* 188, 189 és una adaptació del cast. (o cast.-arag.) *campanario*.

